

Sygn. akt IV CSK 248/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R. B.
przy uczestnictwie Z. W., Z. B., I. M. M. i A. J. B.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania Z. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Argumentacja uczestniczki powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi, oparta na twierdzeniu, że jest ona oczywiście uzasadniona w odniesieniu do wszystkich zarzutów, nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła powołana przesłanka. Skarżąca powinna wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Utrwalone jest stanowisko, że zarzut uchybienia wymogom art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. jest skuteczny wówczas, kiedy wadliwość uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie pozwala na sprawdzenie jego prawidłowości, a taka oczywista wadliwość, wbrew twierdzeniu skarżącej, nie zachodzi. Nie może być

zasadne twierdzenie o oczywistości naruszenia pozostałych przepisów prawa procesowego zwłaszcza, że uczestniczka uzasadnia je poprzez przytoczenie wyrwanych z kontekstu zdań z uzasadnienia, abstrahując od całości wyводу Sądu drugiej instancji, który aprobując co do zasady ustalenia Sądu Rejonowego wskazał, jakie ustalenia uważa za wadliwe i z jakich przyczyn. Odnosząc się do charakteru i okresu posiadania w sposób odmienny od skarżącej dał natomiast wyraz negatywnej ocenie podniesionych w tym zakresie zarzutów. Wskazać należy, że skardze nie można także przypisać waloru oczywistości w aspekcie zarzucanego naruszenia art. 336 i 339 k.p.c. oraz art. 336 w zw. z art. 172 k.c., zwłaszcza, że uzasadnienie wniosku oparte jest na własnej, niedopuszczalnej z punktu widzenia art. 398³ § 3 k.p.c., ocenie materiału dowodowego, poddającej w wątpliwość ustalenia dokonane przez Sądy obu instancji. Mając zatem na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi na tle motywów zaskarżonego postanowienia, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przepisów prawa, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

jw